

[Vivike.]

Ja, blandt dem, der forurener, men ikke blandt den almene befolkning, og kan vi ikke få dem med, understreger det blot det, vi ved: at man ikke effektivt kan bekæmpe forureningen i et samfund, der er baseret på profit, at man simpelt hen for virkelig effektivt at gøre det må frem til et socialistisk samfundssystem.

Lennart Larson: Da jeg i går tog ordet på det høje tings talerstol, var det for at støtte regeringen i et forslag, fordi min baggrund og erfaring havde sagt mig, at regeringen dér havde ret efter min opfattelse. I dag tager jeg også del i denne debat, fordi jeg er overbevist om, at dette lovforslag ud fra mit erfaringsgrundlag ikke er rigtigt udformet.

Jeg er enig i lovforslagets kapitel 1, det har alle ordførerne været, og jeg er også enig med både hr. Svend Haugaard og hr. Arne Christiansen i det, der har været fremført herom. Vi er alle enige om, at vi skal gøre det, der står i lovens kapitel 1, nemlig forebygge og bekæmpe forurening af luft, jord og vand, tilvejebringe regler af betydning for miljøet og tilvejebringe grundlaget herfor gennem planlægning og gennem en administrativ indsats. Så langt er vi alle enige.

Men man kan ikke købe aflad for ikke at løse forureningsproblematikken ved bare at gå hen og stemme for et lovforslag. Der er flere veje, man kan gå. Man kunne bl. a. have lyttet til de erfaringer, man har gjort i de bysamfund og andre steder, hvor man virkelig arbejder med forureningsproblematikken og har løst en række spørgsmål. Man kunne have bevaret de sundhedskommissioner, som hr. Vivike var inde på, man kunne have gjort sundhedsvedtægterne ensartede, og man kunne være begyndt at fastsætte de regler og de normer, der skal til, for at man kan løse forureningsproblematikken i Danmark. Det gjorde man ikke, man væltede hele vognen og faldt i den anden grøft, og så lavede man dette miljølovforslag. Vore overvejelser har nu stået på i 1½ år — vi fik jo det første lovforslag sidste sommer — og det var efter meget moden overvejelse, jeg måtte meddele i udvalget, at jeg på grund af nærmere angivne forhold, som også står i betænkningen, ikke kunne medvirke til lovforslagets gennemførelse. Forholdet er nemlig det, at forureningsproblemerne må

løses på lokalt plan, de må løses gennem den prioritering, som de folkevalgte foretager i de enkelte områder, kommuner og amter. Jeg vil gerne sige, at f. eks. i det bysamfund, jeg tilhører, har man igennem generationer sørget for at have rensningsanlæg af en vis kvalitet. Jeg havde den fornøjelse at vise ministeren, hvorledes vi arbejdede for at løse forureningsproblematikken i et moderne bysamfund. Vi har sikret en meget, meget fin luftkvalitet bl. a. ved ikke at svine til, ved at have én skorsten til at brænde med olie i stedet for 25.000, ved ikke at have nogen forbrændingsanlæg. To gange har jeg stillet spørgsmål til ministeren om disse forbrændingsanlæg, som sviner luften til og i øvrigt også jorden og grundvandet med deres slagger. Vi har løst problemet med regenereringen — det er jo det, det drejer sig om — i forbindelse med affald i det moderne samfund. Vi har nedlagt 40 ulovlige lossepladser, indført skadedyrsbekæmpelse osv. Vi har prøvet at sikre vor økokæde gennem grundvand, som man også har været ind på.

Alle disse ting er praktiske foranstaltninger, der kan udføres overalt i dette samfund med de bestående sundhedsvedtæger. Jeg vil give ministeren ret i, at der skulle være ensartethed, og at der skulle lægges et større ansvar ud, men det må være det offentlige, der går foran her, det må være det, der tager ansvaret.

Det var alt dette, man skulle have lyttet efter. Vi har også konstant undersøgelser i gang for at sikre, at luft, vand og jord er konstant rene. Vi har trafikundersøgelser. Vi gør alt muligt for at sikre dette miljø, og derfor ved man, hvor skoen trykker.

Modsat tør jeg nok sige, at vi har det i den by, vi står i for øjeblikket. Det er ingen hemmelighed i Vesteuropa i dag, at København er en snavst plet på Europas kort, når det gælder de forureningsmæssige problemer. Her har man ikke rensset sit grundvand, her har man ikke rensset sin luft, her forurener man stadig væk, og jeg kunne da godt tænke mig at spørge ministeren, om man har mulighed for med denne lov at komme så langt, at man kan løse disse problemer. Forleden dag stod der i Politiken, at man i København har det problem, at man ikke er i stand til at løse både vandrensningsopgaverne og børneinstitutionerne